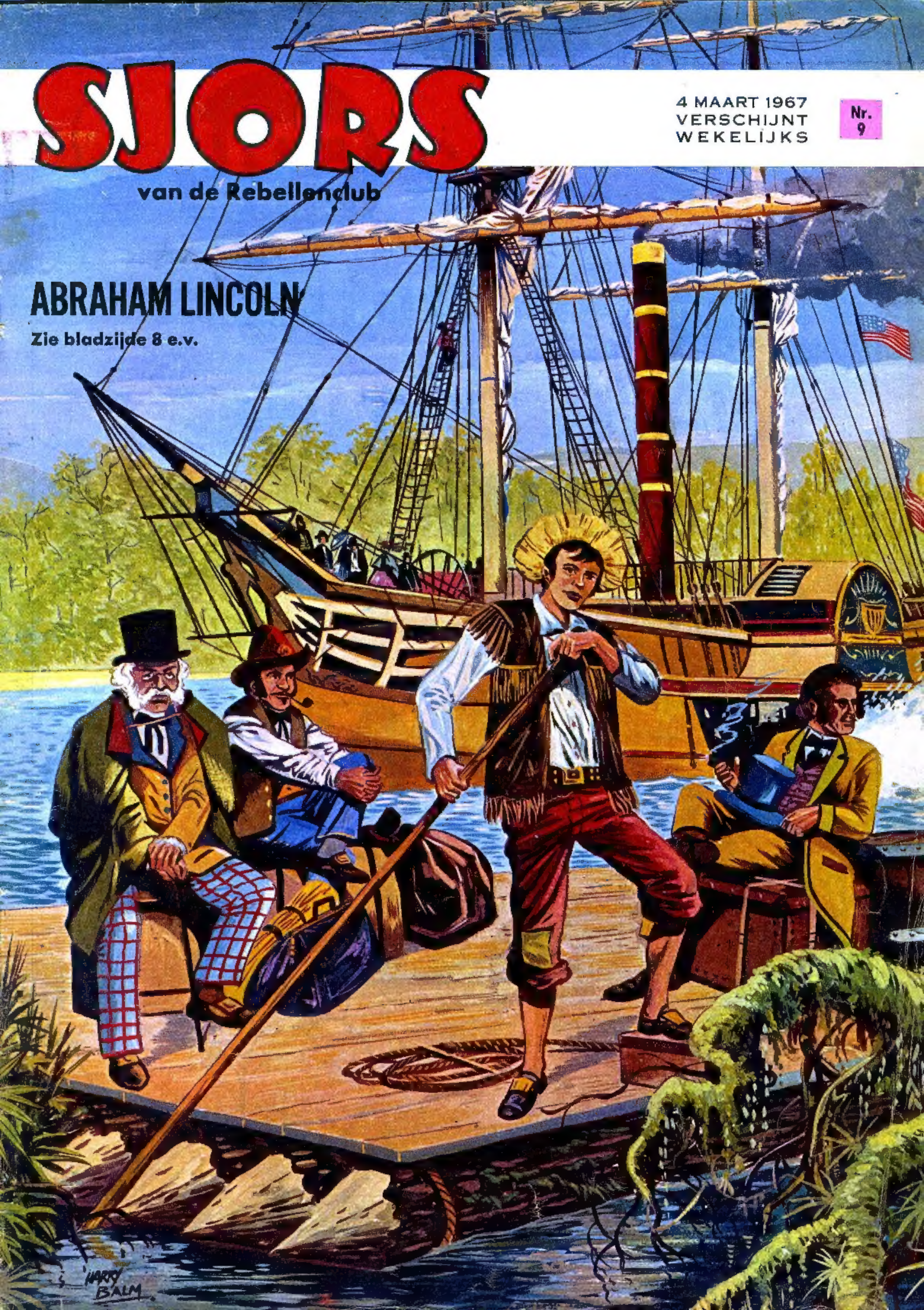
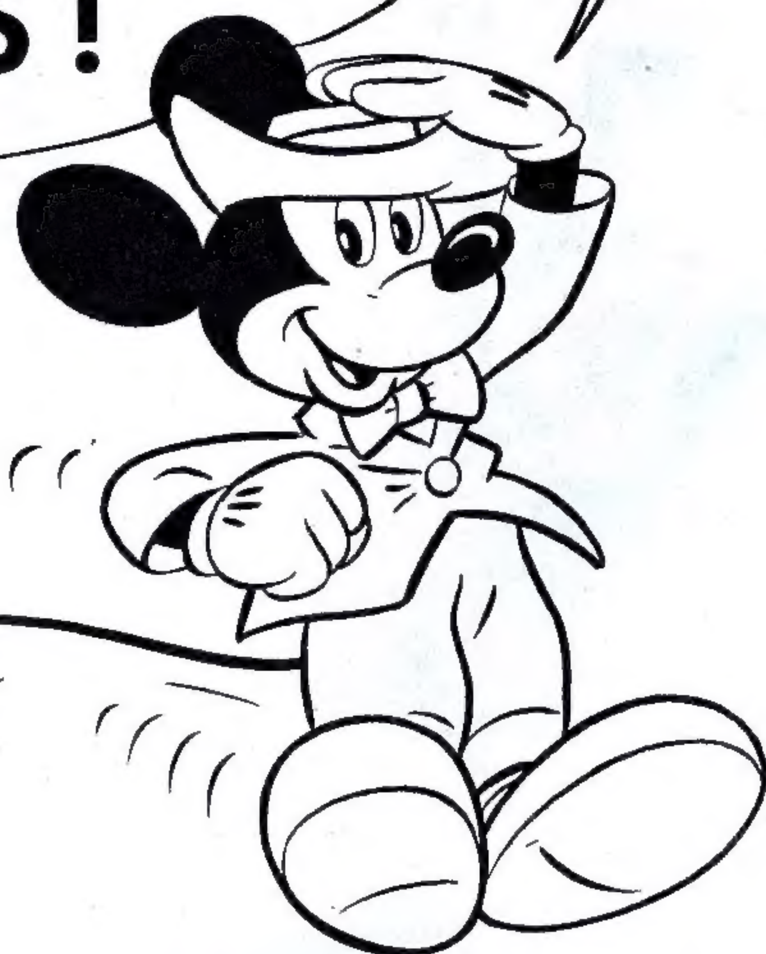

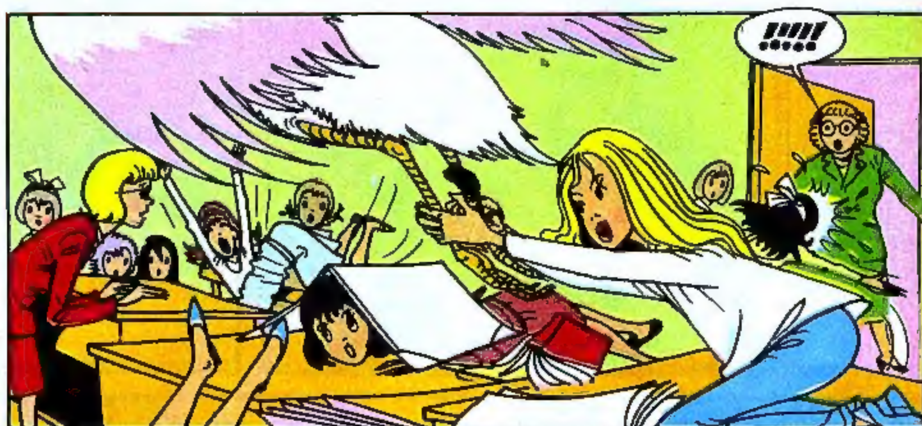
SJORS
4 MAART 1967
VERSCHIJNT
WEKELIJKS
Nr. 9
van de Rebellenclub
ABRAHAM LINCOLN
Zie bladzijde 8 e.v.
HARRY BALM

BIJ 2 ERU
GOUDKUIPJES,
WALT DISNEY
FIGUURTJE,
GRATIS!

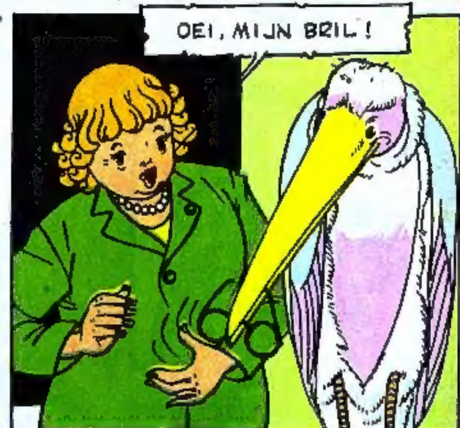
Claudia

De inspectrice brengt een bezoek aan de school en ze staat op het punt om de klas van Claudia binnen te gaan. Maar daar heerst juist een enorme opschudding...

PIET PET

NAAR HUIS, PIET. WAT ZAL MAM BLIJ ZIJN MET DAT VEST!

GOEDEMORGEN, ME-VROUW DE WIT!

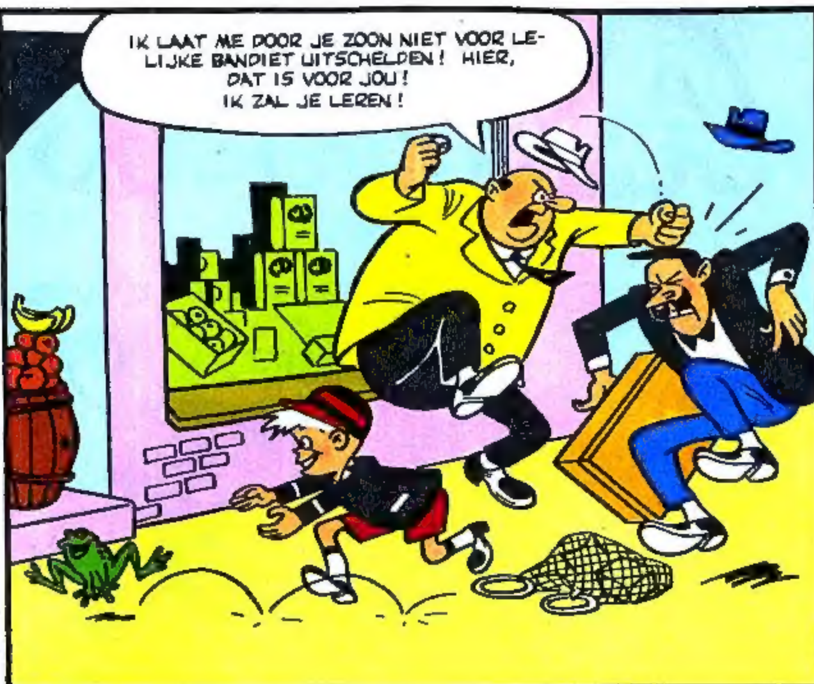
HEB JE GEEN MANIEREN? KUN JE JE PET NIET AFNEMEN?

NEE, PA! HIP ZIT ERONDER. HIJ WOU ZO GRAAG MEE.

VERHIP! DAAR GAAT HIJ AL!

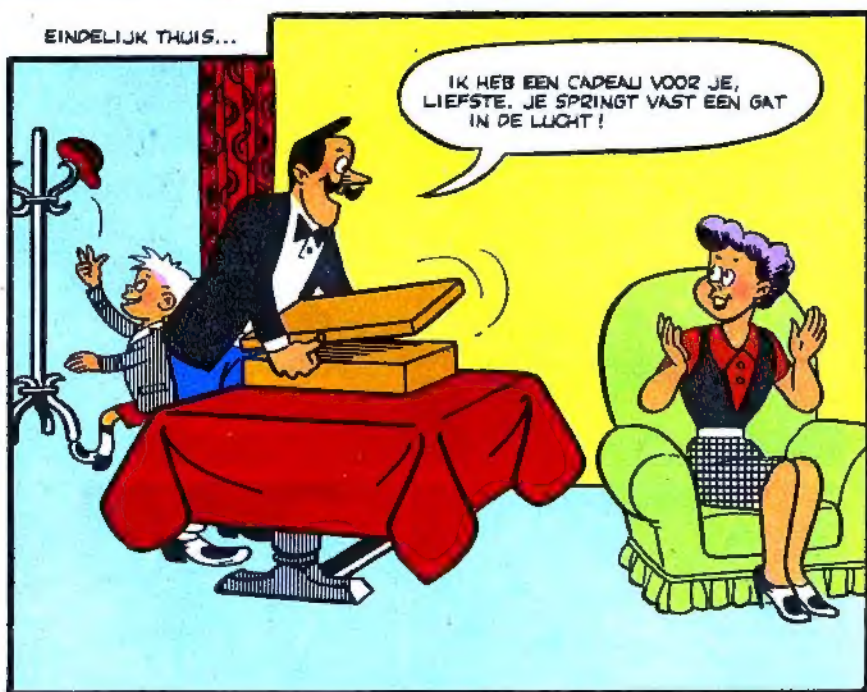
DIE BEN IK VAST EN ZEKER KWIJT!

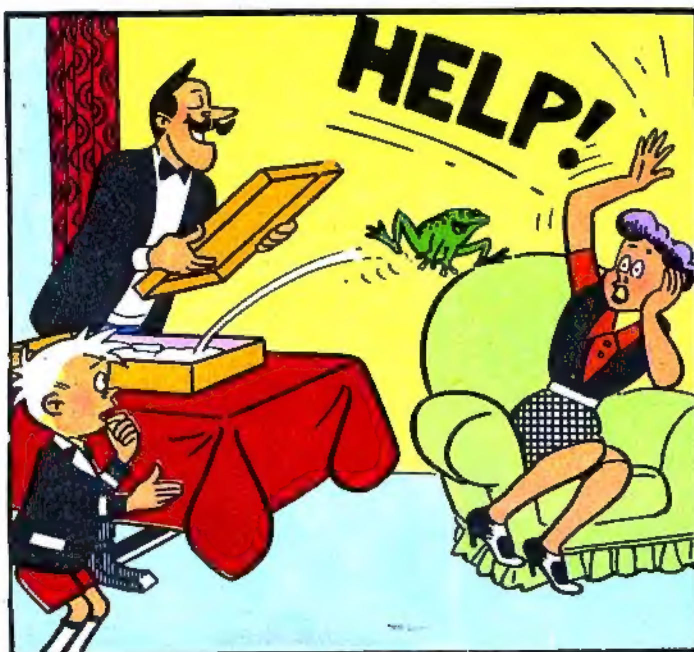
HEBBES! LELIJKE BAN-DIET!

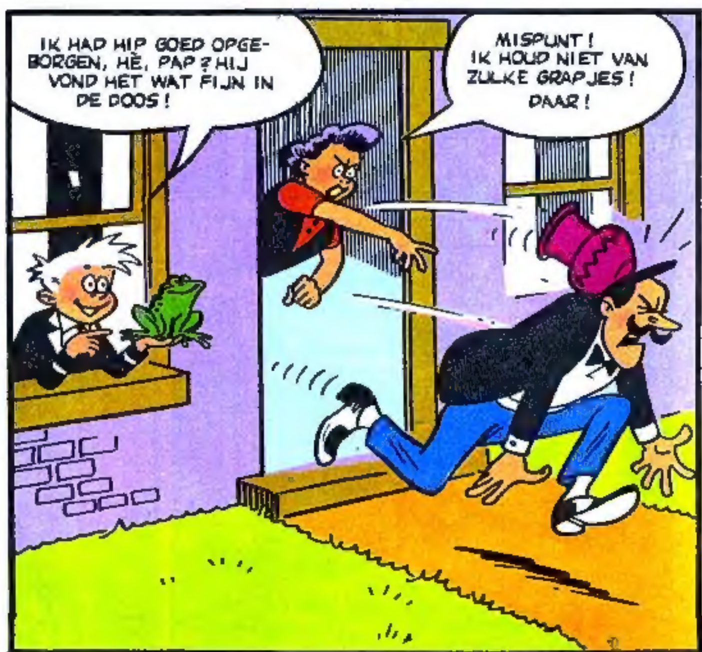

IK LAAT ME DOOR JE ZOON NIET VOOR LELIJKE BANDIET UITSCHELDEN! HIER, DAT IS VOOR JOU! IK ZAL JE LEREN!

GEEFT NIKS, PAP! IK HEB HEM AL!

BERG DAT MONSTER GOED OP; ALSJEBLIEFT!

EINDELIJK THUIS...
IK HEB EEN CADEAU VOOR JE, LIEFSTE. JE SPRINGT VAST EEN GAT IN DE LUCHT!

HELP!

IK HAD HIP GOED OPGEBORGEN, HÈ, PAP? HIJ VOND HET WAT FIJN IN DE DOOS!
MISPUNT! IK HOUD NIET VAN ZULKE GRAPJES! DAAR!

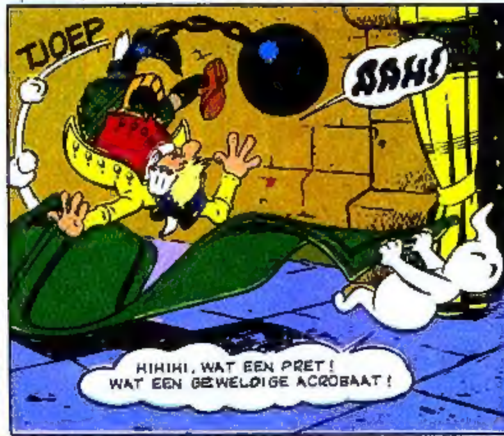
ARTHUR

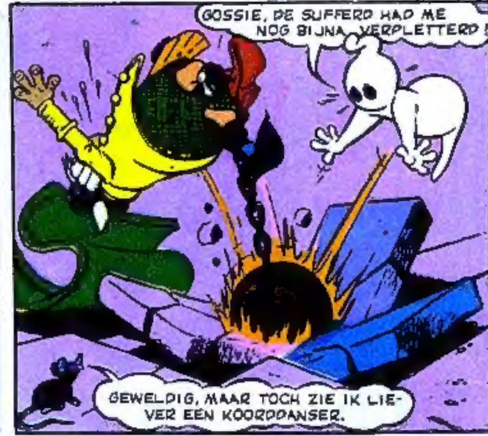

NIET GEHEEL MOEITELOOS GAAT MILORD OP WEG OM DE SLEUTEL VAN ZIJN BOEIEN TE ZOEKEN.
WE VOLGEN HEM. IK HEEL STIEKEM EN JIJ MET JE OGEN.
OKEE, ARTHUR, IK ZAL ME HEEL STIL HOUDEN...

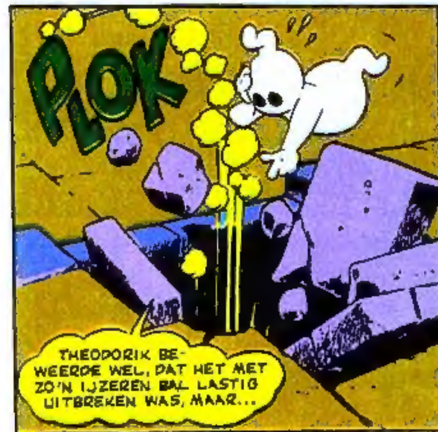

HIJ KRIJGT NOG EENS HOEVEN ALS HIJ ZO BLIJFT GALOPPEREN.
MAAR GOED, DAT IK DE SLEUTEL VAN DEZE BOEIEN, EEN VINDING VAN MIJN GROOTVADER, DIE MET DEZE HANDEL BEGON, BEWAARD HEB...

DE GELEGENHEID IS TE MOOI. ALS IK HIERAAN TREK, ZIET HIJ STERRETJES.
...ÓF ZIJN BRETELLEN BREKEN.

WAT IS DAT? EEN AARDBEVING OF HET MONSTER VAN LOCH NESS?

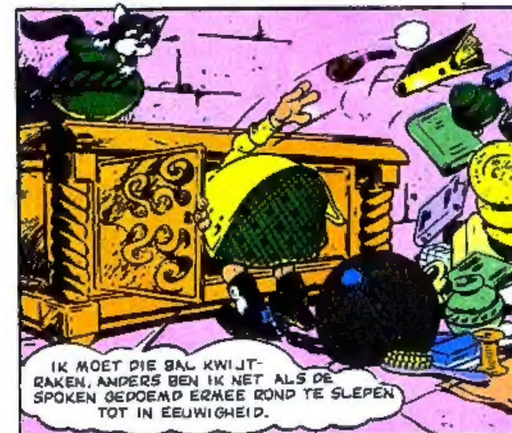

TJOEP
AAH!
HIHIHI, WAT EEN PRET! WAT EEN GEWELDIGE ACROBAAT!

GOSSIE, DE SUFFERD HAD ME NOG BIJNA VERPLETTERD!
GEWELDIG, MAAR TOCH ZIE IK LIEVER EEN KOORDDANSER.

PLOK
THEODORIK BEWEERDE WEL, DAT HET MET ZO'N IJZEREN BAL LASTIG UITBREKEN WAS, MAAR...

IK VERBAAS ME DAT IK NOG STEEDS LEEF, MAAR IK LEEF...
AU!

DAT IS TOEVALLIG! IN DEZE KAST MOET IK JUIST ZIJN.
?

IK MOET DIE BAL KWIJTRAKEN, ANDERS BEN IK NET ALS DE SPOKEN GEDOEMD ERMEE ROND TE SLEPEN TOT IN EEUWIGHEID.

IK HEB HEM!
NIETES, IKKE!

ZOEF
!
HEE, DE SLEUTEL. ZE PIKKEN MIJN SLEUTEL...

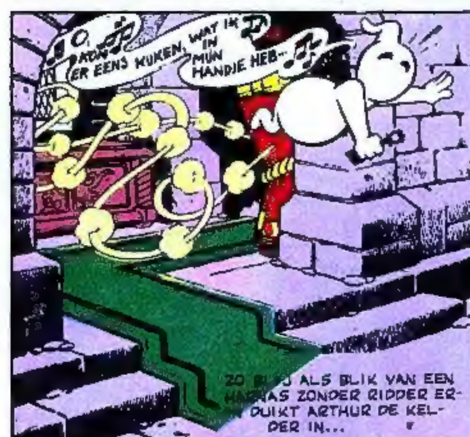
HET SPOOKJE ZONDER VREES

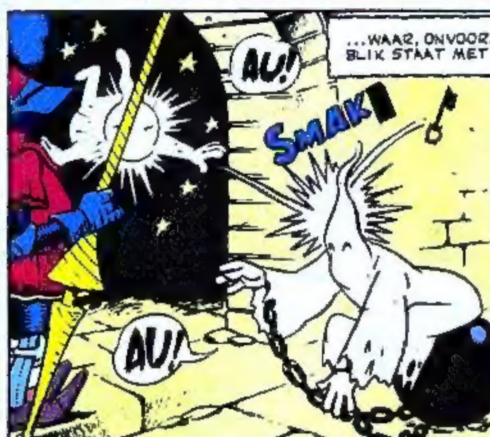

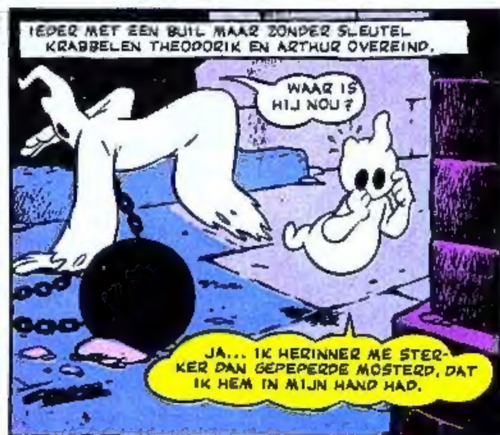

ABRAHAM LINCOLN
Van vlotschipper tot president 1

HIJ WORDT DOOR DE FARMER OFFUT AANGENOMEN OM DIENS PRODUKTEN NAAR NEW ORLEANS TE BRENGEN. SAMEN MET ZIJN ZOON ZAL ABE DE OHIORIVIER AFVAREN.
IK ZAL JE MIJN ZOON MEEGEVEN. MET ZIJN TWEEËN ZIJN JULLIE WEL WAT MANS.
U KUNT VOLLEDIG OP ONS VERTROUWEN!

EN DAN GAAN ZE VIA DE OHIO NAAR NEW ORLEANS.

HET WORDT NACHT EN ZE GAAN SLAPEN. ZE MERKEN NIET DAT ZE BESPIED WORDEN DOOR TWEE NEGERS.

NET OP TIJD WORDT ABE WAKKER, WAARSCHUWT ZIJN KAMERAAD EN NA EEN FEL GEVECHT SLAAN DE NEGERS OP DE VLUCHT.

NA DEZE GEBEURTENIS TREKT LINCOLN VERDER STROOMAFWAARTS NAAR NEW ORLEANS.

DE VOLGENDE DAG BEREIKEN ZE DE STAD. DE ENORME HAVEN EN DE GROTE SCHEPEN MAKEN DIEPE INDRUK OP ABE. ER WORDT DRUK GEHANDELD IN GRAAN, HOUT, PAARDEN EN... MENSEN.

SAMEN MET DE JONGE OFFUT TREKT HIJ DE STAD IN.
KOM MEE, DAN ZAL IK JE DE SLAVENMARKT LATEN ZIEN!

DAN ZIET DE JONGE LINCOLN IETS DAT HEM ZIJN HELE LEVEN BIJ ZAL BLIJVEN. WAARSCHIJNLIJK WAS HIJ DE ENIGE AANWEZIGE DIE MEDELIJDEN VOELDE VOOR DE NEGERS.
ZIEN ZE ER NIET STERK EN GEZOND UIT? WIE BIEDT MEER DAN ACHTTIENHONDERD DOLLAR?
TWEEDUIZEND!

LATER ZIET LINCOLN HOE SCHANDELIJK DE NEGERS BEHANDELD WORDEN.
VOORUIT, AAN HET WERK JULLIE!
GEEN GEZEUR! IK KOOP ZE VOOR VIJFENTWINTIGHONDERD DOLLAR!

OP LATERE LEEFTIJD VESTIGT HIJ ZICH IN ILLINOIS. GELUKKIG ZIJN ER MEER MENSEN TEGEN DE SLAVERNIJ IN DE ZUIDELIJKE STATEN EN HIJ SLUIT ZICH BIJ HEN AAN.
HET IS EEN SCHANDE DAT MENSEN ELKAAR ONDERDRUKKEN! IK ZAL ALLES DOEN OM HIERAAN EEN EIND TE MAKEN!

HIJ ZOEKT ZIJN OUDE BAAS, FARMER OFFUT, WEER OP, DIE EEN ZAAK HEEFT IN NEW SALEM, EN WORDT BEDIENDE. IN ZIJN VRIJE TIJD WORSTELT HIJ EN HIJ WEET ARMSTRONG, DE BESTE WORSTELAAR VAN HET STADJE, TE VERSLAAN. DIT BRENGT HEM IN HOOG AANZIEN BIJ DE BEWONERS.
KOM OP, WE ZULLEN ZIEN WIE HIER DE STERKSTE IS!
IK BEN NIET BANG!

NA EEN KWARTIER WORSTELEN OVERWINT ABE ZIJN TEGENSTANDER, DIE HET SPORTIEF OPNEEMT.
ZIJ WORDEN VRIENDEN.

OFFUTS ZAAK GAAT SLECHT. ER KOMT GEEN GELD BINNEN EN DE SCHULDEN STAPELEN ZICH OP.
IK MOET MIJN ZAAK SLUITEN. MISSCHIEN LUKT HET ELDERS BETER.

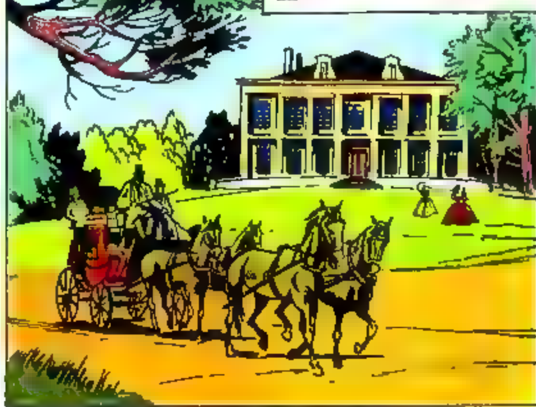

DAN KOMT HET BERICHT DAT OPPERHOOFD BLACK HAWK EN ZIJN INDIANEN IN OPSTAND ZIJN GEKOMEN.

LINCOLN GAAT IN HET LEGER EN TREKT MET ZESTIENHONDERD MAN DE PRAIRIE IN OP ZOEK NAAR DE OPSTANDIGE STAM.
KIJK DAAR, EEN ROOKPLUIM!

ALS ZE TER PLAATSE KOMEN IS HET INDIANENKAMP AL DOOR ANDEREN VERNIETIGD. OPEENS KOMT EEN INDIAAN TE VOORSCHIJN EN WIL VLUCHTEN. HIJ ZOU GEDOOD ZIJN ALS LINCOLN ER NIET WAS GEWEEST.
JE HEBT GELUK GEHAD, VRIEND. SCHEER JE WEG!
WAT HEB JE ERAAN DIE MAN TE DODEN? GEEF HEM DE VRIJHEID!

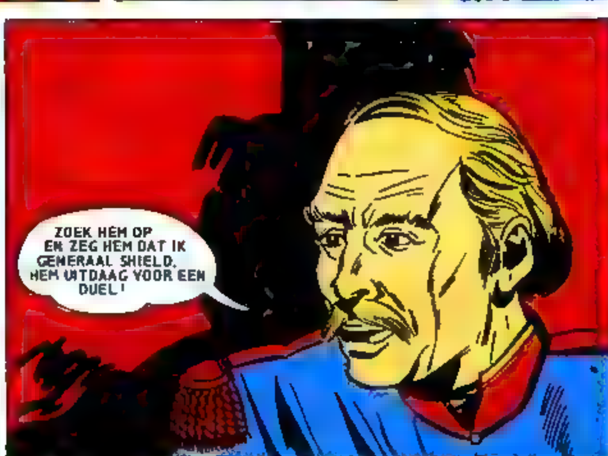

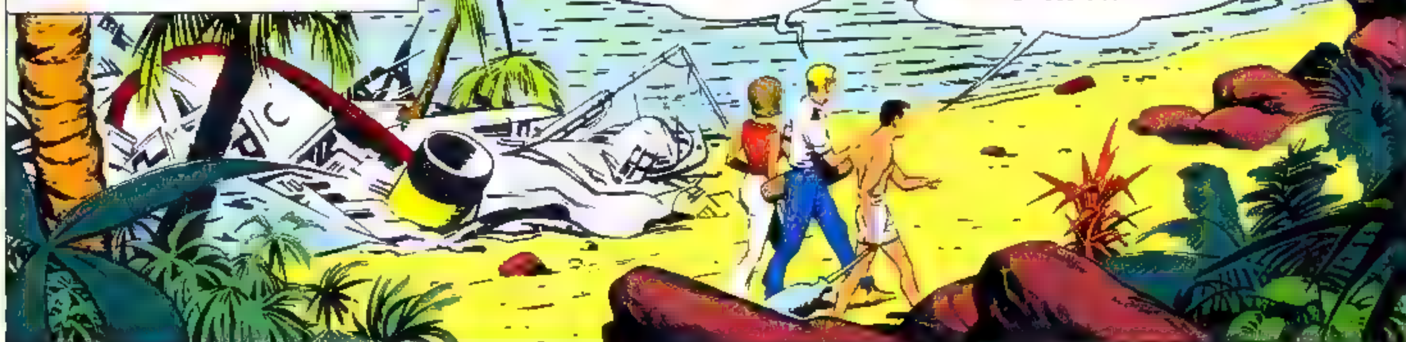

VOLGENDE WEEK: DEEL 2

LANCE BARTONS AVONTUREN

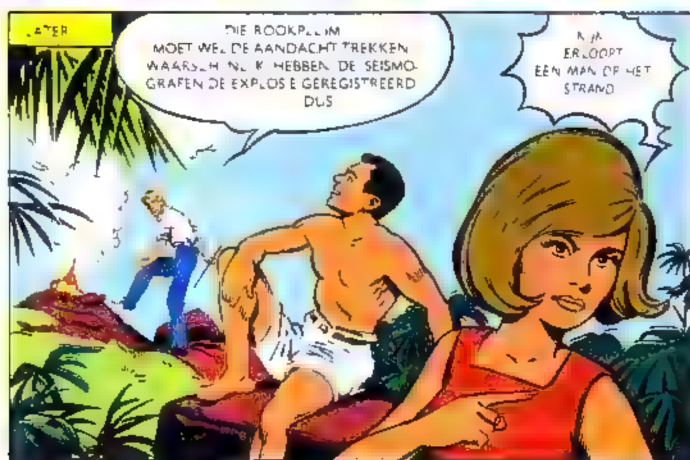
DE BANNELING

VAN NIMMORAC

TEKST EN TEKENINGEN:

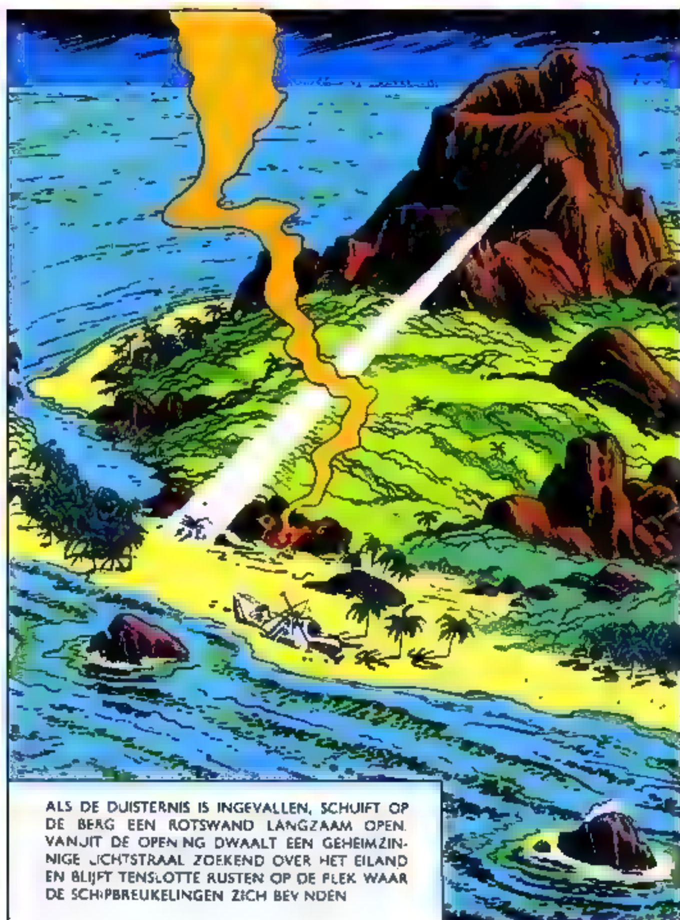

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

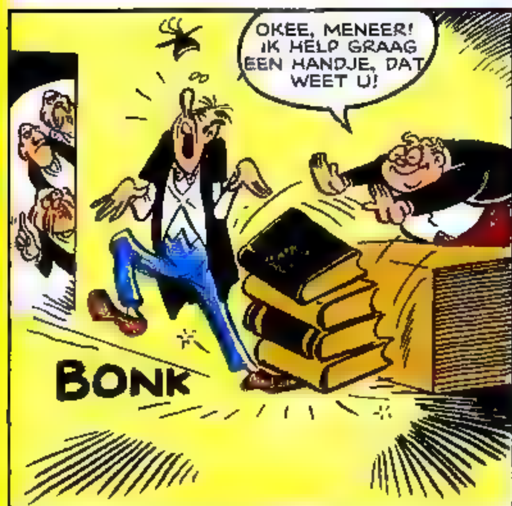

HA, HA, DAAR KON U WELEENS GELIJK IN HEBBEN!
AFVAL

HOUD JE KALM, KWEL! DENK AAN HET EXPERIMENT!

TIJDENS DE LESSEN VERMAAKT BILLIE ZICH PRIMA...
RAAK!

WIL EEN VAN JULLIE DEZE STAPEL BOEKEN WEGHALEN?

OKEE, MENEER! IK HELP GRAAG EEN HANDJE, DAT WEET U!
BONK

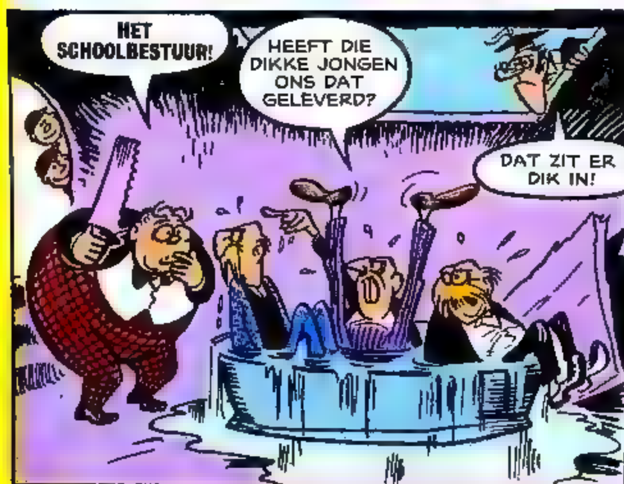

GAAN JULLIE MAAR! IK VERDWIJN NAAR MIJN KAMER OM UIT TE RUSTEN!
MENEER KWEL KAN ONS NIETS MEER MAKEN! WAT ZULLEN WE NU EENS MET HEM UITHALEN?

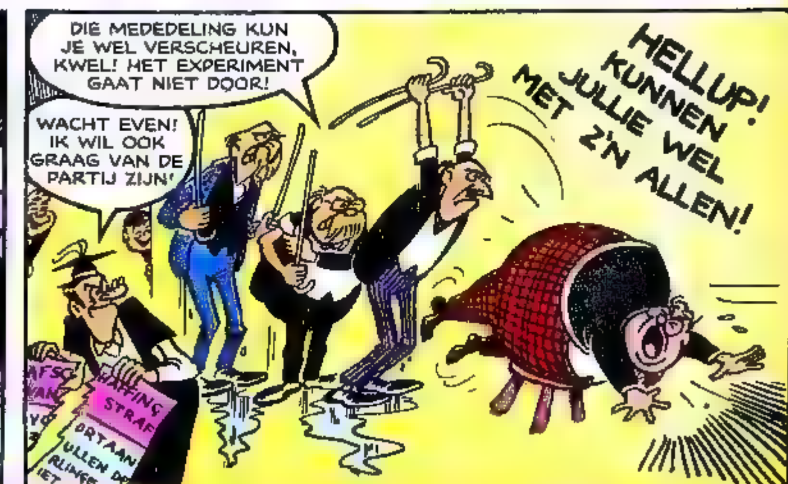

IK WEET WAT! IK KRUIP IN DE KELDER! DIE LIGT PRECIES ONDER ZIJN KAMER!
KELDER

EERST ZAAG IK EEN STUK UIT DE VLOER, WAARNA HIJ HALS-OVER-KOP IN DEZE TEIL MET WATER TUIMELT!

MAAR INTUSSEN IS HET SCHOOLBESTUUR TERUG IN DE KAMER VAN MENEER KWEL..
GA ZITTEN, HEREN! IK ZAL ER NOG EVEN EEN STOEL BIJ HALEN!
H. KWEL
KRRR

?
KRAK

HET SCHOOLBESTUUR!
HEEFT DIE DIKKE JONGEN ONS DAT GELEVERD?
DAT ZIT ER DIK IN!

DIE MEDEDELING KUN JE WEL VERSCHEUREN, KWEL! HET EXPERIMENT GAAT NIET DOOR!
WACHT EVEN! IK WIL OOK GRAAG VAN DE PARTIJ ZIJN!
HELLUP! KUNNEN JULLIE WEL MET Z'N ALLEN!
STRAF

Het geheim van de

door Ruth Park
tekeningen Jean Sidobre

„Laten we maar op zoek gaan naar wat hout voor het fornuis," zei Brownie kort. Samen liepen ze de achterdeur uit. Op een bank stond een oude kom, waarvan de bodem doorgeroest was. Naast de kom lagen een stuk harde zeep en een nagelborsteltje.

„Ik kan niet zeggen dat oom Angus veel comfort in zijn leven heeft gekend," zei Brownie toen ze deze „badkamer" zag. Ze voelde echt medelijden met de oude, eenzame man, die ze nooit had gekend. Boven haar hoofd zag ze een rol touw aan een haak hangen. Naast het touw was een hamer met een blikje spijkers. En verder nog een stukgebroken scheerspiegel. Die vreemde, oude baas toch! Zoekend keek ze in het rond of ze een stapel hout kon ontdekken. Ha ja, er was voldoende hout. Het was keurig in stukken gehakt, die precies goed van maat waren voor het fornuis. Het hout zag er verweerd uit, maar het was gelukkig droog.

„Kom, vooruit, luilak," zei Brownie tegen haar broer en meteen nam ze een armvol hout op.

„Graai maar liever niet in het hout zonder te kijken," antwoordde Dunk. „Je moet opletten dat je niet een slang beetgrijpt."

„Een slang? Slangen? In Nieuw-Zeeland? Ach ga heen, jò, het is hier precies zoals in Ierland. Er zijn hier helemaal geen slangen."

„Dat heb je zeker op die kostschool van jou in Sydney geleerd," zei Dunk minachtend. „Maar dat wil nog niet zeggen dat het waar is. Ik ben liever bloode Jan dan doode Jan, zoals ze vroeger zeiden." Meteen gaf hij een paar stevige trappen tegen het hout. Een kolossaal zwart insekt, dat het meest deed denken aan een grote krekel, wipte tussen de houtstapel vandaan.

„Wat is dat voor een beest?" riep Brownie uit.

„Moet je eens kijken wat een bek hij heeft," zei Dunk. „Ik weet ook niet wat het voor een beest is, maar het is in elk geval geen slang en dat is het enige dat mij interesseert."

Het enorme beest sprong weg als een krekel en Brownie keek hem opgelucht na.

„Opgeruimd staat netjes. Ik ben blij dat hij ervandoor is gegaan."

Mistroostig keek Brownie om zich heen naar het omringende landschap. Wat een verschil met Nieuw-Zuid-Wales, waar om deze tijd van de dag de kakatoes in grote zwermen naar beneden zouden cirkelen om in de lagunen te drinken. Die prachtige kakatoes met hun roze lijfjes en zilvergrijze vleugels en kop, die zulke vreemde geluiden maakten. Het deed haar altijd denken aan een kurk, die uit een fles werd getrokken. Hoe prachtig zouden nu de hoge eucalyptussen afsteken tegen de avondlijke hemel. En de grote bogongmotten zouden naar binnen komen vliegen en zich steeds weer opnieuw tegen de lampen stoten. Brownie slaakte een diepe zucht. Ze verlangde ontzettend naar haar eigen land; vooral nu, nu de duisternis geheimzinnig uit de omliggende heuvels te voorschijn kwam gekropen en bezit scheen te nemen van het kleine boerderijtje met de levenloze open haard en het kapotte hek. Toen rechtte ze haar rug: ze was niet van plan Dunk te laten merken hoe afschuwelijk ze het op de boerderij vond. Samen gingen broer en zus terug naar de huiskamer. Ze waren juist op tijd om te zien hoe een grote, bruine hand door het gat in de deur werd gestoken en naar de grendel zocht.

De adem stokte Brownie in de keel. Het was zo stil op de boerderij, alles leek zo volkomen uitgestorven, dat die hand, die daar opeens zichtbaar werd, iets heel griezeligs had. Ze slaakte een gesmoorde kreet. Maar Dunk reageerde op een heel andere manier. Hij greep de bezem en gaf toen een zo hard mogelijke klap op de hand. Aan de andere kant van de deur klonk een schreeuw van pijn.

„O, Dunk," fluisterde Brownie, terwijl ze nu opeens moeite had om niet te giechelen, „hoe durf je dat te doen!"

Dunk stond daar met een krijtwit gezicht. „Weet ik wie daar achter de deur staat?" fluisterde hij. „Het kan een dief zijn of een zwerver of weet ik wat!"

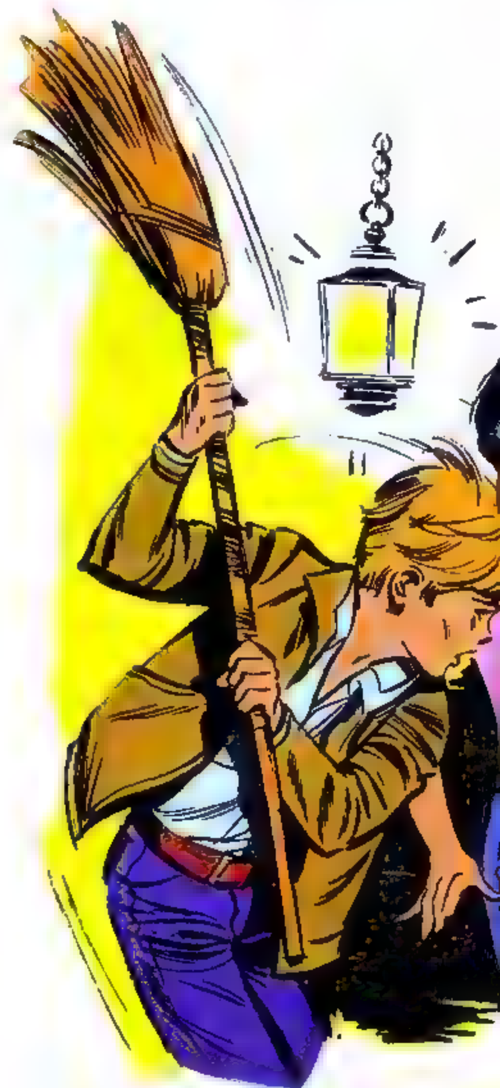
De deur ging heen en weer toen de bezoeker er met kracht op begon te slaan. „Hee, wie is hier binnen? Doe vlug open, anders kom ik er op mijn eigen manier in."

„Het is in elk geval geen dief," zei Brownie. Heel voorzichtig opende zij de deur. Daar zag ze een grote, jonge Maori staan, die over zijn pijnlijke hand wreef. Zijn donkere ogen keken haar woedend aan.

„Hoe kom je erbij om mij zo hard te slaan? En wie zijn jullie eigenlijk, hè?"

„Gunst," zei Dunk en hij keek een beetje verlegen, „het was echt niet mijn bedoeling je pijn te doen. Maar je hebt ons de stuipen op het lijf gejaagd. Ik ben Dunk Mackenzie en dat is mijn zusje Brownie. Maar wie ben jij eigenlijk?"

„Ik kom alleen maar hierheen om Chicken eten te geven," zei de Maori-jongen. Hij zag er nog steeds heel boos uit. Hoewel de schrik er nog een beetje bij ze in zat, keken de kinderen Mackenzie vol aandacht naar hun bezoeker. Hij was waarschijnlijk pas een jaar of vijftien, zestien, maar hij had de stevige bouw van de Polynesiërs en zijn huid was goudbruin.

grot

2

Opeens zei Brownie: „Maar er zijn hier toch helemaal geen chickens." (chickens is Engels voor kippen. Vert.)

Nijdig zei de jongen: „Chicken is een hond!"

Dit klonk zo mal dat Dunk in lachen uitbrak. Meteen verdween de boze uitdrukking op het gezicht van de bezoeker en ook hij begon hartelijk te lachen. Het was de vrolijkste lach die Brownie ooit had gehoord.

„Ik zal jullie alles uitleggen over Chicken," zei hij. „Toen de oude man was gestorven, wilde de hond de boerderij niet verlaten. Daarom kom ik iedere dag hierheen om hem eten te geven. Onze boerderij is daar, verderop." Hij wees naar de hoge muur van kalksteen, die bedekt was met lange, klimopranken. Toen voegde hij er haastig aan toe: „Mijn naam is Tom te Taniwha."

„Aha, moet je het zó uitspreken," riep Dunk verheugd uit. „Zeg het nog één keer."

Tom herhaalde: „Tay Tarnieva." De v sprak hij enigszins tussen een v en een w uit. De naam klonk heel melodieus en vreemd.

„Waarom heb je eigenlijk dezelfde naam als dit plaatsje?" vroeg Brownie.

„Omdat de Te-Taniwhafamilie hier al honderden jaren woont. Wij heten dus niet zoals het plaatsje, maar het plaatsje heet zoals wij."

„Wat leuk," zei Dunk bewonderend. „Stel je voor dat er een plaats naar ons heette, Brownie!"

Nu Tommy er was, scheen het huisje opeens helemaal te veranderen. Binnen een paar minuten had hij een vuur aangemaakt in de haard, de olielampen gevuld en aangestoken en toen begon hij eieren met spek te bakken.

Er kwam een gezellige, rode gloed uit de haard, het werd lekker warm, er was licht en het begon zalig te ruiken. De ongezelligheid en troosteloosheid, die de Mackenzies bij hun komst hadden aangetroffen, waren verdwenen.

Tijdens de maaltijd vertelde Tom hun dat hij aan een landbouwschool studeerde en dat hij binnenkort de leiding zou krijgen over het boerenbedrijf van hun familie.

Hij zuchtte: „Dat zal niet meevallen, want mijn grootmoeder is de beroerdste baas die je je maar kunt voorstellen."

In een gebaar van wanhoop begon hij met zijn ogen te rollen. „Jullie kunnen je niet voorstellen hoe zij is. In sommige opzichten is ze een echte Maori. Ze zit op de grond en eet met haar vingers en de blanken bestaan eenvoudig niet voor haar. Ze doet net alsof ze nooit naar Nieuw-Zeeland zijn gekomen. Maar daar staat dan tegenover dat ze de tractor bestuurt als een duivel. En dan moet je zien hoe ze handel drijft! Dit was vroeger ook land van de Taniwha's, weet je."

„Wat is er dan gebeurd? Hoe is je familie het kwijtgeraakt?" vroeg Brownie.

Tom haalde zijn schouders op. „Daar weet ik niet veel van. Door een of ander voorval een jaar of veertig, vijftig geleden. Omdat het land van de stam was, had het nooit verkocht mogen worden. Maar ondanks dat kwam het in handen van de oude meneer Mackenzie en hij bewaakte zijn eigendom als een bulldog. Weet je wel dat ik hier pas voor het eerst kwam toen hij dood was? Hij zou zijn geweer gericht hebben op iedere Maori die het waagde een voet op zijn land te zetten."

Tom stond op en rekte zich uit. „Nou, als Chicken komt opdagen, dan is hier wat eten voor hem in dit pakje. Die arme, oude, gele bastaard! Ik wilde hem niet dood laten gaan van de honger. Ik kom morgen terug met melk en fruit voor jullie."

„Fijn, Tom, bij voorbaat onze heel hartelijke dank!" riep Dunk uit.

Tom vertrok, maar het leek wel of zijn lach en zijn voortvarendheid in het kleine huis waren achtergebleven. Brownie ging de bedden opmaken en daarbij neuriede ze een vrolijk wijsje. Die arme vader had misschien nog gelijk ook, bepeinsde ze. Een verblijf in dit primitieve huis in de eenzaamheid was misschien heel goed voor haar. Ze zou waarschijnlijk allerlei dingen gaan doen, waaraan ze anders niet zou denken. Waarom zou ze bijvoorbeeld geen appeltaart gaan bakken als Tom wat appels bracht de volgende dag?

„Alle mensen, ik geloof dat die Maori's ontzettend leuke mensen zijn. Geloof je ook niet, Brownie?" riep Dunk uit. „Denk je dat ik ooit zo gespierd zal worden als Tom? En zeg, zou hij me een geweer willen lenen?"

„Dat zal hij zeker niet doen," zei Brownie beslist. „Je weet best dat vader dat nooit goed zou vinden. Maar misschien heeft hij paarden voor ons te leen."

Toen ze onder de lekker warme dekens lag, keek ze naar het kromgetrokken plafond. Buiten hoorde ze de nachtvogels en het geluid van een beekje... een kikker... een krekel... En zo viel Brownie in slaap.

Ze sliep de hele nacht door zonder ook maar even wakker te worden. Maar juist toen het eerste ochtendlicht de duisternis op de vlucht probeerde te jagen, werd ze wakker. Met een schok ging ze rechtop in bed zitten en drukte haar handen op haar oren. Haar hart bonkte als een mokerhamer. Wat was dat? Had ze last van een nachtmerrie? Toen zag ze Dunk trillend van angst naast haar bed staan. Hij was zo in de war, dat hij haast niet kon praten.

„Brownie, hoor je het ook? Hoor je het?"

Hij trok haar handen van haar oren. Vanuit de verre, vroege schemering kwam een brommend geluid, dat steeds sterker werd en tenslotte overging in een zwaar gekreun. Het was een onbeschrijflijk, angstaanjagend geluid. Toen klonk er een snerpend gefluit, heel eng en in verschillende toonaarden. De twee geluiden tezamen deed de kinderen Mackenzie het bloed bijna in de aderen stollen.

In doodsangst omklemden ze elkaar. Ze schudden hun hoofden heen en weer, als om het verschrikkelijke geluid kwijt te raken. Het duurde minstens tien seconden en toen was het opeens weer doodstil buiten. Ergens begon een hond te janken.

Brownie zat zo hevig te trillen, dat ze geen woord kon uitbrengen. Dunk zat met grote, ronde angstogen voor zich uit te staren. Zijn gezicht was spierwit.

„Ik wou maar dat vader hier was," fluisterde hij. „Verdorie, Brownie, wat was het? Zou het een geest zijn geweest?"

Brownie probeerde moedig haar angst te onderdrukken. Toen zei ze: „Natuurlijk was het geen geest. Geesten bestaan niet. Kijk... kijk

...hoe een grote, bruine hand door het gat in de deur werd gestoken...

eens door het raam, Dunk. Kijk eens of je iemand ziet."

„Ik?" riep haar broer ontsteld uit. „Denk je soms dat ik iemand zou willen zien die zulke geluiden kan voortbrengen? Trouwens, denk jij dat er een mens bestaat die tot zo iets in staat is?"

Met de moed der wanhoop stapte Brownie uit haar bed en gluurde door het raam, dat met spinnewebben bedekt was. Daar lag het land voor haar in het prille ochtendlicht. De plassen hadden een grijzige tint en de vogels, die er op de visvangst waren, zagen er kleurloos uit, doordat de zon, die fleur aan het landschap moest geven, nog niet op was. Er was niets bijzonders te zien, behalve een grote, gele hond. Hij keek smekend naar de deur, nu eens zijn ene, dan weer zijn andere poot heffend.

„Daar is Chicken," zei Brownie. Ze was niet bang meer, maar ze had het koud door de doorgestane angst. Dunk en zij bleven even zonder te praten op haar bed zitten.

Na een paar minuten zei Dunk: „Ik geloof dat het geluid zo griezelig leek, doordat we in een vreemd huis zijn. Om je de waarheid te zeggen is mijn angst bijna helemaal verdwenen. De zon komt op en daardoor lijkt alles weer veel normaler."

Over het landschap kwam nu een fraai, geel licht door de opkomende zon. De kleur van het water in de plassen veranderde in amber en de vissende vogels kregen nu rode poten en witte staarten. De bladeren van de bomen hadden een zilveren en bronzen gloed. De hele natuur was sprankelend en het was haast niet te geloven dat die afschuwelijke geluiden van een half uur geleden werkelijkheid waren geweest.

Op het pad bij de kloof zagen ze de lange gestalte van Tom aankomen. In de ene hand hield hij een keteltje en in de andere een vlaskleurig koffertje. Ze hoorden hem vrolijk fluiten.

„Ha, daar is Tom. Nu kunnen we hem vragen wat die geluiden te betekenen hadden," riep Dunk overgelukkig uit. „Hij zal er heus wel een goede verklaring voor hebben." Hij kreeg een kleur. „Alle mensen, ik heb me wel een beetje aangesteld, hè? Ik was zo bang als een wezel en waarschijnlijk helemaal voor niets."

Haastig trokken ze hun kleren aan. Ze voelden zich opgelucht en vol goede moed. Brownie waste zich vlug in het ijskoude water, dat ze de avond tevoren uit de tank had gehaald. Maar Dunk ging de deur uit. Hij wilde eerst even kennismaken met Chicken. De grote, gele hond was dolgelukkig hem te zien. Hij sprong tegen Dunk op en jankte van blijdschap. Het was duidelijk dat de hond zich erg eenzaam gevoeld moest hebben. Voorzichtig duwde Dunk hem opzij en liep zijn nieuwe Maorivriend tegemoet.

„Zeg, Tom, heb je ook dat geluid gehoord? Wat was dat?"

„Wat voor een geluid? Bedoel je vannacht? Kan het een varken geweest zijn?"

„Een varken?" viel Brownie uit, die naar de deur was gekomen. „Het was een ontzettend geluid, zo iets als een luchtalarmsirene, maar dan twintig keer zo erg."

Tom keek hen verbaasd aan. Toen begon hij te grinniken. „Ja, ik ken jullie, Australiërs. Jullie proberen een eenvoudige Maori voor de gek te houden."

Brownie voelde haar wangen warm worden van boosheid. „Jij was zeker al een uur geleden aan het melken. Dus je móét het gehoord hebben. Het gebeurde even voor zonsopgang."

„We waren allebei doodsbang," zei Dunk. „Toe, Tom, doe niet zo flauw. Vertel ons wat het is geweest."

Tom krabde op z'n hoofd „Loop rond, jongen, je moet gedroomd hebben."

„Nee, we hebben helemaal niet gedroomd," zei Brownie bits. „Je moet namelijk weten dat Chicken meteen begon te blaffen toen hij die vreselijke geluiden hoorde. En wil je soms beweren dat Chicken ook gedroomd heeft?"

Verbeeldde zij het zich of kneep zijn hand zich inderdaad stevig ineen rond de hengsel van het keteltje? Maar zijn gezicht verried niets. Hij keek hoogstens een beetje verbaasd om haar uitval. En opeens barstte hij los in een vrolijk gelach

„Ha, ha, je hebt me nu genoeg voor de gek gehouden, meisje. Kom op, dan zal ik je laten zien hoe je verse vis moet bakken. Ik heb vanmorgen forel gevangen in de beek."

Tom stapte het huis binnen. Met de twee Mackenzies op zijn hielen ging hij naar de keuken.

HOOFDSTUK III

„Nu moeten jullie eens goed opletten. Willen jullie leren vis bakken op de manier van de Maori's? Denk dan maar niet meer aan die vreemde geluiden van jullie, maar let eens goed op vriend Tommy."

Voorzichtig liet hij de visjes in de hete pan glijden.

„Zie je? Ik gebruik helemaal geen vet. Alleen maar wat zout, zodat de vissen niet aan de pan blijven plakken. Vooruit, schiet eens op, jullie moeten bruin worden, snertvissen."

„Maar, Tom," riep Dunk uit, „je doet net of je gek bent. We hebben heus afschuwelijke geluiden gehoord. Echt waar, hè, Brownie?"

Brownie zag nog steeds een beetje wit door de akelige gebeurtenis in de vroege ochtend. Maar ze beantwoordde Dunks uitval niet. Vol aandacht keek ze naar Toms vriendelijke gezicht. Natuurlijk moest hij het geluid ook hebben gehoord. Het moest zeker een paar kilometer in de wijde omtrek te

Meteen verdween de boze uitdrukking op het gezicht van de bezoeker.

horen zijn geweest. Maar om de een of andere reden, die alleen aan hem bekend was, deed hij net alsof zij zich iets hadden verbeeld. Maar waarom? Zonder iets te zeggen hield ze de borden bij en Tom legde de visjes, die er heerlijk uit zagen, erop.

„Je probeert ons alleen maar van dat onderwerp af te brengen, Tom," ging Dunk door. Zijn gezicht zag rood van boosheid. Tom strekte zijn hand uit naar de toost. Hij begon te lachen.

„Nu moet je eens goed naar me luisteren, Dunk, beste vriend. Wat voor een geluid zou je nu hier gehoord kunnen hebben behalve een loeiende koe of een blaffende hond of misschien een knorrend varken? Het zou ook nog een trein geweest kunnen zijn, die achter de heuvels heeft gefloten." Zijn gezicht lichtte op. „Ja, dat zal het zijn geweest! Het gefluit van de expres van vier uur."

„Dat is het niet geweest! Stel je voor, het gefluit van een trein. O nee, dat is niet te vergelijken met het geluid dat wij hebben gehoord."

Brownie schopte hem onder de tafel. Dunk zag er uit alsof hij uit elkaar kon spatten van woede en daarom zei ze vriendelijk: „Laten we er maar niet meer over praten, Dunk. Ik denk dat je een nachtmerrie had en dat je mij toen ook de stuipen op het lijf hebt gejaagd. Wel, wie wil er een kopje thee?"

Dunk kwam weer langzaam tot bedaren. Brownie was stellig iets van plan. Maar hij kon zich niet voorstellen wat zij wilde doen. Hij wierp een snelle blik op Tom en toen zag hij op dat bruine gezicht iets van opluchting. Toms lippen plooiden zich zelfs tot een glimlach.

„Om je de waarheid te zeggen, vrienden, kwam ik hier om zaken met jullie te doen. Mijn grootmoeder wil een bod op deze boerderij doen."

„Op deze gammele toestand?" riep Dunk uit.

„Ja zeker. Jullie vertelden toch dat je vader de boel wil verkopen?"

„Het is best mogelijk dat hij het boerderijtje al heeft verkocht," zei Brownie voorzichtig. „Maar als je grootmoeder een bod wil doen, moet je mij maar vertellen hoeveel ze wil betalen. Ik kan mijn vader dan een telegram sturen."

„Dat wil mijn grootmoeder jullie zelf vertellen. Laten we meteen na het ontbijt naar haar toe gaan. Jullie kunnen dan gelijk onze oude bezitting zien."

Dunk vond het geweldig dat hij een echte Maoriboerderij te zien zou krijgen. Hij at zo vlug hij kon en toen hij klaar was met zijn ontbijt, sprong hij op. „Ik zal die oude Chicken wat eten geven, dan mag hij met ons mee."

Hij pakte het vlees en de bonen, die Tom de vorige avond had meegenomen, en liep ermee naar buiten. Chicken lag rustig naast de tank zijn poten te likken. Toen hij Dunk hoorde aankomen, keek hij op. Het leek wel of hij lachte.

„Zo, oude rakker," zei Dunk, „jij hebt geloof ik in de gaten, dat wij familie van de baas zijn, is het niet?"

Hij zette het eten voor de hond neer en krabbelde hem toen zacht achter de gele oren.

„Hee zeg, wat heb jij uitgevoerd?" Niet alleen dat het beest drijfnat en modderig was, maar hij rook ook verschrikkelijk. Dunk snoof aandachtig de geur op. Chicken rook niet alleen maar naar een vieze, natte hond. Hij rook naar. . . tja, wat was het? Het was een of andere chemische stof, maar Dunk kon er niet opkomen wat voor een stof het was.

„Blijf alsjeblieft een beetje uit onze buurt, viespeuk," zei Dunk en hij waste zijn handen onder het kraantje van de tank. Toen ging hij weer naar binnen. Tot zijn genoegen zag hij dat Brownie en Tom de tafel al hadden afgeruimd en de borden hadden gewassen. Brownie keek het boerderijtje rond met de blik van een trotse eigenares.

„Het is hier nog zo gek niet. Als we eerst de boel eens goed schoonmaken, zal het er meteen stukken beter uit zien. Maar laten we nu maar naar je grootmoeder gaan en horen wat zij te zeggen heeft."

Het landschap was helemaal verschillend van Australië. De lucht was vochtig en dat was duidelijk te zien aan het blauw van de hemel. Het gras zag zo groen als de Mackenzies nog nooit hadden gezien. De libellen met hun glazige vleugels dartelden door de lucht rond wolken van kleine insekten.

„Alle mensen, wat is het hier mooi!" riep Brownie uit.

„Ja, wij vinden ons land ook heel mooi," zei de jonge Maori.

Chicken, die verwoed door het hoge gras had lopen snuffelen, zette het opeens op een lopen en verdween achter een heuvel.

„Neem meteen maar een bad in de beek," riep Dunk hem achterna. „Ik heb mijn hele leven nog niet zo'n vieze hond geroken."

Brownie lachte om de uitroep van haar broertje. Toen wendde ze zich tot Tom. „Hoe lang wonen de Maori's eigenlijk al in Nieuw-Zeeland?"

„Sinds de Engelse koning Jan zonder Land de Magna Charta tekende," lachte Tom.

„Magna Charta?" herhaalde Dunk, „wat is dat in vredesnaam?"

Tom keek heel gewichtig. „Dat moest je toch weten! In 1215 tekende Jan zonder Land een oorkonde, die de grondslag van de Engelse staatsinrichting bevat."

Dunk haalde zijn schouders op. „Koning Jan en zijn Magna Charta kunnen mij eigenlijk niets schelen. Vertel liever verder over je voorouders."

„Wel," zei Tom, „ik heb de stamboom van mijn familie, van het moment af waarop de eerste Te Taniwha met een kanovloot hier arriveerde."

„In een kano? Hadden die kano's zeilen? Of moesten ze voortgeroeid worden? En waar kwamen ze vandaan?" De ene vraag na de andere tuimelde uit Dunks mond.

Ze beklommen een nauw pad, dat tussen twee hoge muren van kalksteen liep. Je kon gemakkelijk zien, dat deze kalksteenrots eens deel had uitgemaakt van een heuvel. De helft van die heuvel moest verdwenen zijn tijdens een aardbeving of een overstroming.

De lange, waaiervormige lagen kalksteen lieten nog zien waar de heuvel weggeslagen moest zijn. Het pad was zo steil, dat Brownie heel langzaam begon te lopen. Het was moeilijk haar aandacht te verdelen tussen het pad en het verhaal van de jonge Maori.

„Die kano van mijn voorouders heette *Zeejager*," ging Tom door. „Zij was gemaakt uit twee enorm grote blokken hout, die in de loop van vele jaren uitgehold waren door vuurtjes en de stenen beitels van misschien wel honderd of meer mannen van de stam. Die twee blokken hout waren daarop met elkaar verbonden door lange draden sennit, zoals wij dat noemen. Dat is een soort touwvezel."

„Toe zeg, probeer mij in de maling te nemen," zei Dunk. „Als je van twee halve kano's één hele probeert te maken door de twee delen met touwen tegen elkaar te binden, dan moet die kano zo lek zijn als een mandje. Ga daar maar eens mee de zee op."

„Nee, vriend, je vergist je! De twee helften pasten precies op elkaar. En bovendien werden alle kleine openingen dichtgemaakt met hars en vezels, die uitzetten als ze nat werden. Nee, hoor, die kano's waren zo zeewaardig als wat en mijn voorouders voeren er duizenden mijlen mee van hun vaderland. Op hun tocht kwamen ze bij deze groep eilanden en ze noemden ze de Eilanden van het Lange Licht. Dat kwam, doordat zij in het tropische gebied, waar zij vandaan kwamen, geen schemering hadden gekend."

„En wat aten zij dan op die lange tocht?" wilde Dunk weten. „Aten ze alleen maar vis?"

Tom grinnikte. „Ik had niet anders van jou verwacht dan dat jij meteen aan eten zou denken, vriend! Ja, natuurlijk visten ze. Maar ze hadden ook gedroogde schaaldiertjes en zoete aardappelen en iets dat op rijst lijkt en dat zij ari noemden."

WORDT VERVOLGD

de Prins en de Bedelaar

MAAR HUGH ANTWOORDDE DAT DEZE OVERLEDEN WAS, EVENALS ZIJN BROER ARTHUR. MILES WAS DIEP ONDER DE INDRUK VAN DIT BERICHT. ZO IETS HAD HIJ NIET VOORZIEN. MAAR DAT WAS NOG NIET ALLES. EDITH, ZIJN NICHTJE, MET WIE HIJ HAD WILLEN TROUWEN, WAS WELISWAAR NOG IN LEVEN, MAAR DE VROUW VAN HUGH GEWORDEN. VAN DE RUIM TWINTIG BEDIENDEN WAS HET GROOTSTE DEEL ONTSLAGEN. TOEN HUGH DE NAMEN NOEMDE VAN DE NOG AANWEZIGE BEDIENDEN, BLEKEN DIT JUIST DE MEEST ONBETROUWBARE TE ZIJN. DAARNA VERLIET HUGH HET VERTREK OM ZIJN VROUW EDITH TE HALEN.

IK BEN HIER GEBOREN EN GETOGEN, MAAR HIJ DENKT DAT IK EEN BEDRIEGER BEN!

U BENT NIET DE ENIGE OP DEZE WERELD DIE NIET ERKEND WORDT!

HET DUURDE VRIJ LANG VOOR HUGH IN GEZELSCHAP VAN ZIJN VROUW EN ZIJN VIJF BEDIENDEN TERUGKWAM.

EDITH! MIJN BESTE EDITH!

KIJK HEM EENS GOED AAN, EDITH. KEN JE DEZE MAN?

DE KLEUR WEEK VAN HAAR GEZICHT EN ZE WAS ASGRAUW TOEN ZE NA ENKELE OGENBLIKKEN UITBRACHT.

NEE, IK KEN HEM NIET

MAAR DAT KAN TOCH NIET!

ZE VERLIET HAASTIG HET VERTREK, WAAROP HUGH DE BEDIENDEN NAAR VOREN LIET KOMEN

KIJK HEM EENS RUSTIG AAN EN VERTEL ME OF JE DEZE MAN KENT

NATUURLIJK IS DAT GESPUIS OMGEKOCHT!

MAAR OOK DE BEDIENDEN GAVEN VOOR HEM NIET TE KENNEN

HENDONS BLOED BEGON TE KOKEN

DIT IS DOORGESTOKEN KAART. JE WEET DROMMELS GOED WIE IK BEN. JE HEBT ZELF DIE BRIEF GESCHREVEN EN AL JE BEDIENDEN ZITTEN IN HET KOMPLOT. JE BENT EEN GROTE MISDADIGER!

GRIJP HEM, MANNEN!

KOM MAAR OP! IK BEN NOG EVEN VECHTLUSTIG ALS VROEGER!

MAAR HOEWEL HENDON DE AANVALLERS GERUIME TIJD OP EEN AFSTAND WIST TE HOUDEN, WAS HIJ OP DE DUUR TOCH NIET TEGEN DE OVERMACHT OPGEWASSEN.

SAMEN MET DE JONGE KONING WERD HIJ GEBOEID WEGGEVOERD.

H.ROTGANS

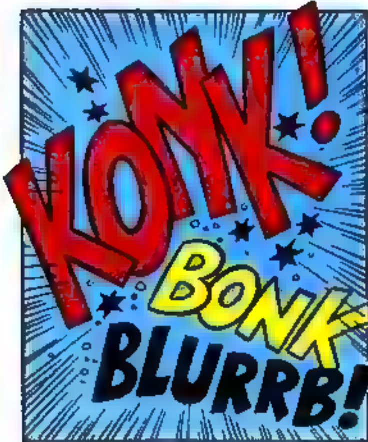
DINKIE door CAROL VOGES

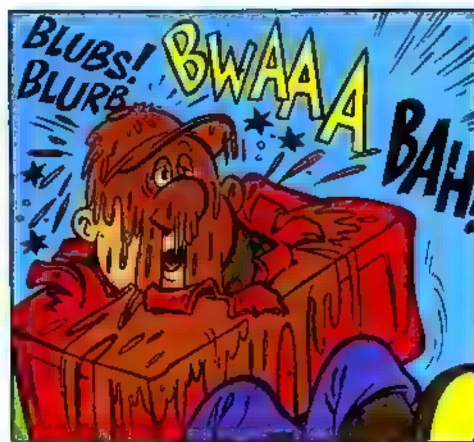

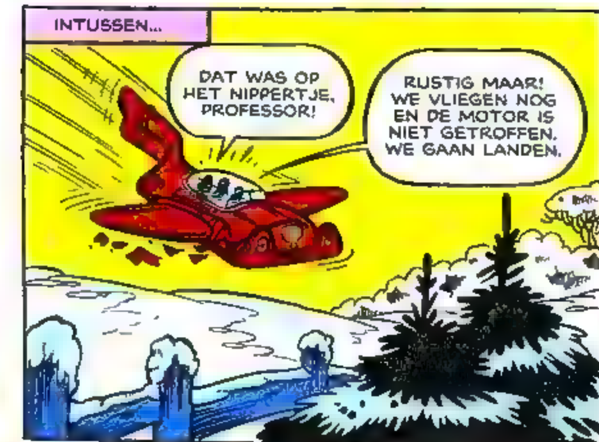

DE PAASHAAS ALS EIERWARMER

Deze leuke eierwarmer, die helemaal in de paassfeer past, kan iedereen maken van een paar kleine stukjes vilt of stof. Alle onderdelen zie je hier op ware grootte afgebeeld. Voordat je ze uit gaat knippen, vouw je het lapje stof dubbel, zodat je van alle onderdelen twee stuks krijgt. Leg de voor- en achterkant van de hazekop op elkaar en steek aan de bovenkant de oren, die ieder uit twee kleuren stof bestaan welke je gewoon los op elkaar legt, tussen beide lapjes in. Naai nu met een paar eenvoudige steken de ronde bovenkant vast. Zo, nu zitten meteen de oren vast en je eierwarmer is eigenlijk al klaar. De onderkant moet je natuurlijk niet dichtnaaien. Plak met tubelijm de ogen, neus, snoet en tanden op en klaar is eh... Mijn naam is Haas, zeg maar...

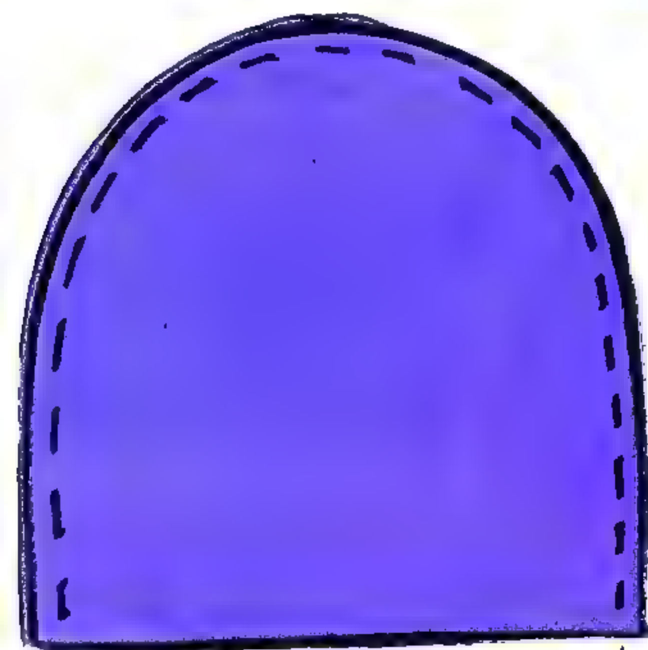

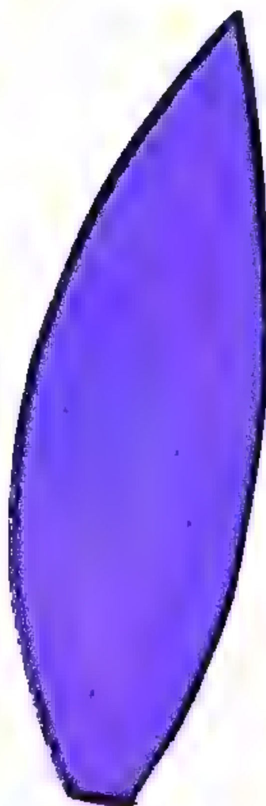

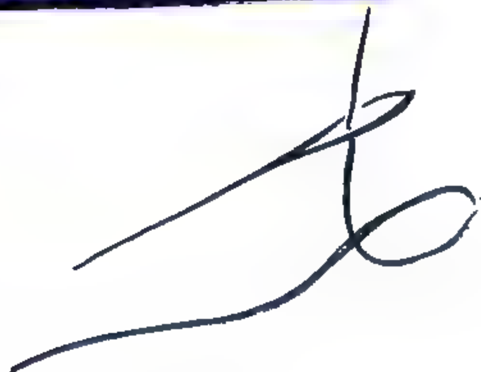

DE MAN VAN STAAL

TED, KEN EN ARCHIE ZIJN IN DE JUNGLE VAN ZUIDOOST-AZIË OP ZOEK NAAR EEN GEHEIMZINNIG IETS DAT DOOR DE INBOORLINGEN DE DIAMANTENGEEST GENOEMD WORDT. TIJDENS HUN TOCHT WORDEN ZE BELAAGD DOOR DUKE EN LYNCH, TWEE HANDLANGERS VAN DE DIAMANTENGEEST

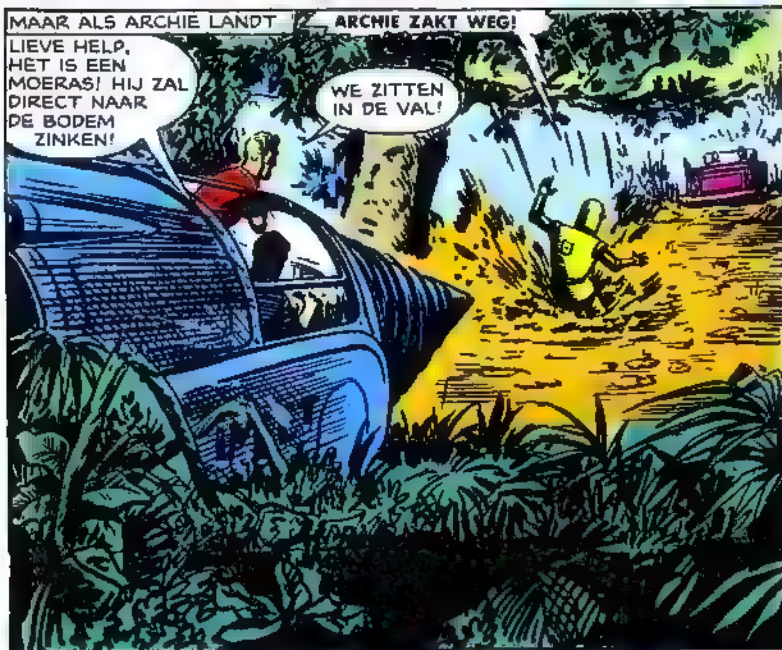
AJAHEEEEEEEE!

ZET HEM OP, ARCHIE! DAAR IS DE LUCHTKUSSEN-AUTO VAN DUKE EN LYNCH'

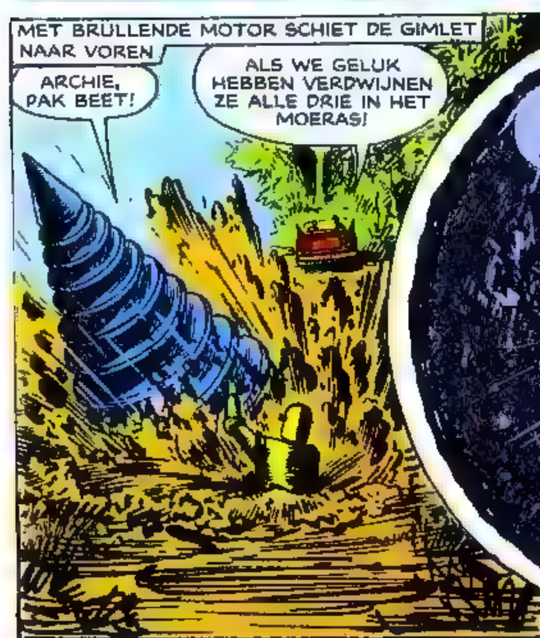
HET LUCHTKUSSENVOERTUIG VAN DE TWEE BOEVEN GLIJDT LANGZAAM VOORT

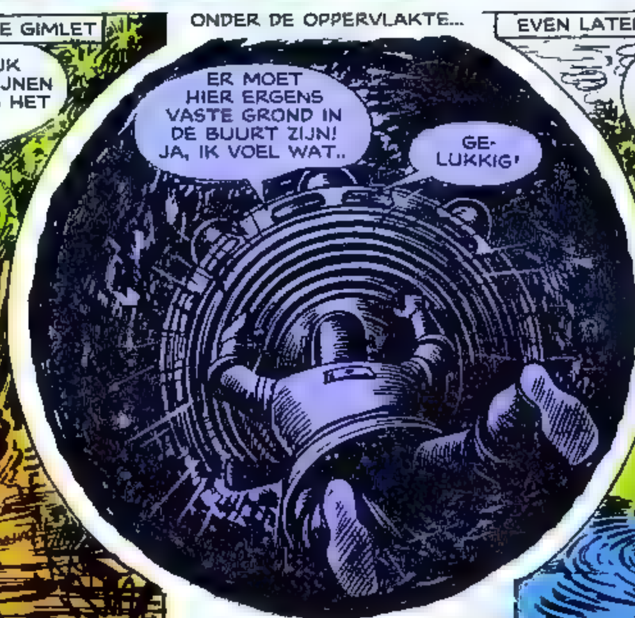

MAAR ALS ARCHIE LANDT
ARCHIE ZAKT WEG!
LIEVE HELP, HET IS EEN MOERAS! HIJ ZAL DIRECT NAAR DE BODEM ZINKEN!
WE ZITTEN IN DE VAL!

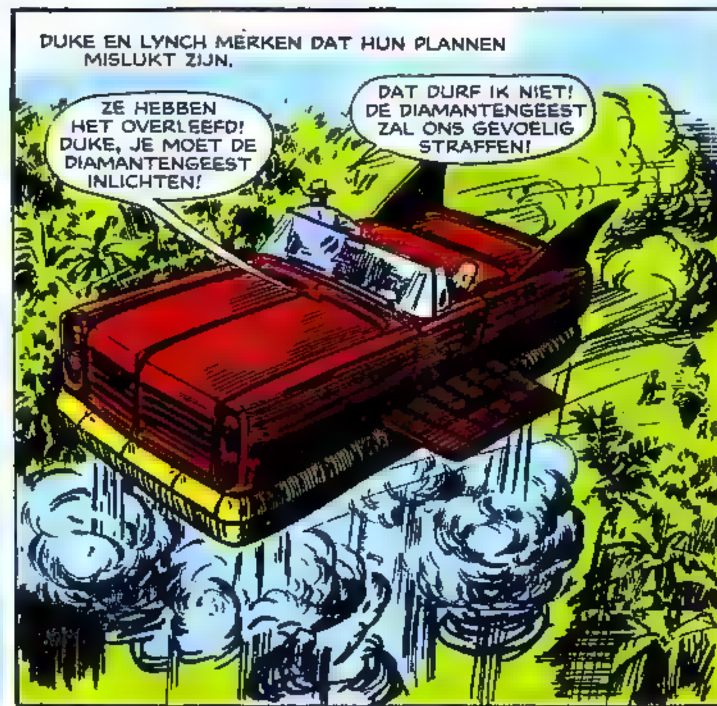

LANGZAAM MAAR ZEKER ZAKT DE ROBOT WEG IN HET MOERAS.
KEN, GEEF GAS! MISSCHIEN KAN ARCHIE DE GIMLET GRIJPEN EN KUNNEN WE HEM ZO AAN LAND TREKKEN!

MET BRULLENDE MOTOR SCHIET DE GIMLET NAAR VOREN
ARCHIE, PAK BEET!
ALS WE GELUK HEBBEN VERDWIJNEN ZE ALLE DRIE IN HET MOERAS!

ONDER DE OPPERVLAKTE...
ER MOET HIER ERGENS VASTE GROND IN DE BUURT ZIJN! JA, IK VOEL WAT..
GE-LUKKIG!

EVEN LATER...
WAT EEN GELUK, WE HEBBEN HET GEHAALD! HOE IS HET MET ARCHIE?
ARCHIE VEILIG!

ARCHIE IS OVERDEKT MET MODDER EN PLANTEN, MAAR HIJ IS GERED...
DEGENE DIE DUKE EN LYNCH OPDRACHT HEEFT GEGEVEN ONS UIT TE SCHAKELEN, ZAL BEHOORLIJK OP ZIJN NEUS KIJKEN!
JA, DE EERSTE AANVAL HEBBEN WE MET GLANS DOORSTAAN!

DUKE EN LYNCH MERKEN DAT HUN PLANNEN MISLUKT ZIJN.
ZE HEBBEN HET OVERLEEFD! DUKE, JE MOET DE DIAMANTENGEEST INLICHTEN!
DAT DURF IK NIET! DE DIAMANTENGEEST ZAL ONS GEVOELIG STRAFFEN!

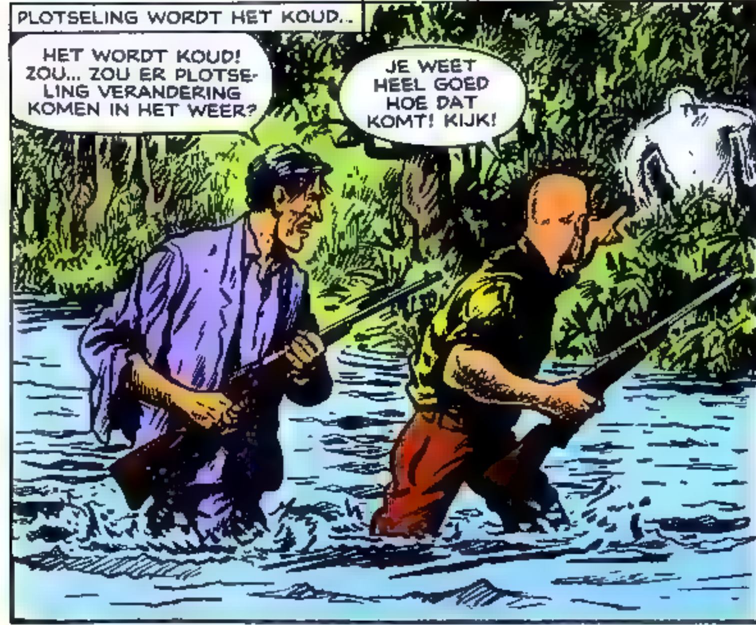

TERWIJL DE VRIENDEN DE GIMLET SCHOONMAKEN KLINKT IN DE JUNGLE EEN ONTPLOFFING.
WAT IS DAT?
BAAAAAAAAAM!

KOM MEE, ARCHIE! DAAR MOETEN WE HET FIJNE VAN TE WETEN ZIEN TE KOMEN!
PAS OP, TED! MISSCHIEN IS HET EEN NIEUWE VALSTRIK VAN DUKE EN LYNCH!

TOE MAAR, ARCHIE! BAAN EEN PAD EN KIJK TEGELIJK GOED UIT!
ER ZULLEN WEL WEER MOEILIJKHEDEN KOMEN!

EINDELIJK...
HET IS DE AUTO VAN DE BOEVEN! HIJ IS UITGEBRAND! HOE KAN DAT NOU?
WAAR ZIJN DUKE EN LYNCH GEBLEVEN?

TWEE DOODSBANGE MANNEN LOPEN DOOR DE JUNGLE.
DE DIAMANTENGEEST ZAL ONS DODEN, OMDAT ONZE OPDRACHT NIET IS UITGEVOERD!
NEE, HIJ ZAL DENKEN DAT WE DOOD ZIJN. DAAROM HEB IK DE AUTO LATEN EXPLODEREN!

PLOTSELING WORDT HET KOUD...
HET WORDT KOUD! ZOU... ZOU ER PLOTSELING VERANDERING KOMEN IN HET WEER?
JE WEET HEEL GOED HOE DAT KOMT! KIJK!

TUSSEN DE BOMEN DOEMT IETS OP...
HET IS EEN VAN DE MONSTERS VAN DE DIAMANTENGEEST! HIJ ZOEKT ONS!...
VUUR, LYNCH! VUUR!

Alle raadsels zijn opgelost, maar Jim en zijn vrienden zijn nu gevangen genomen...

STAD ZONDER PAARDEN

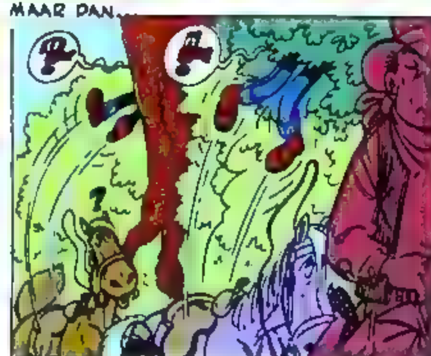

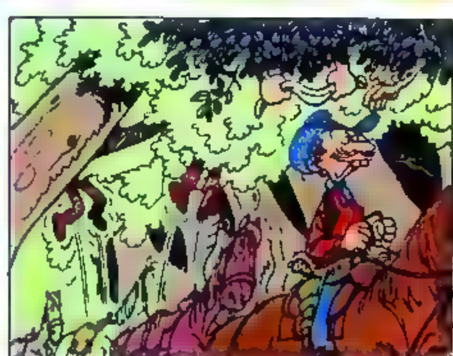

MAAR DAN...

EVEN LATER...
DAAR ZIJN JE VRIENDJES.
JIM!
JIM!

ZOALS AFGESPROKEN IN POZO DESECADO HEB IK DE INDIANEN GEWAARSCHUWD EN DE OMGEVING VAN PAARDELOOS IN DE GATEN GEHOUDEN.

TOEN ZE ALLEMAAL BIJ ELKAAR WAREN OM JULLIE GEVANGEN TE NEMEN, WAS HET OPROLLEN VAN DE BENDE KINDERSPEL...

HEB DANK, JIM, VOOR ALLES. WIJ DIT NOOIT ZULLEN VERGETEN. MIJ JOU UITNODIGEN BIJ ONS TE KOMEN.
IK KOM, VRIENDEN.

LATER...
ZIEZO, DE BENDE ZIT ACHTER SLOT EN GRENDEL. NU MOETEN WE IEDEREEN ZIJN EIGEN PAARD NOG TERUGGEVEN. EN TOORLOOP MOET TERUGBETALEN...

EVEN LATER...
DIT PAARD, DAT IK IN POZO DESECADO GEKOCHT HEB, IS DUS VAN IEMAND HIER, MAAR VAN WIE?
MAAR DAT IS MIJN PAARD!

SORRY, VRIEND, MAAR DAT IS MIJN PAARD.
ACH, SENOR, DAT DOET MIJ EEN GROOT GENOEGEN!

EINDELIJK HEB IK JE WEER TERUG, MIJN GOEDE, OUDE PAARDJE! WIJ VERSTAAN ELKAAR TENMINSTE.
HUU, WE GAAN NAAR STAL!

WAT TREUZEL JE NOU? IK ZEI:
HUU, WE GAAN NAAR STAL!

MAAR, SENOR, ZO MOET U NIET TEGEN HEM SPREKEN. HIJ BEGRIJPT U NIET.

U MOET ZEGGEN: ARRE! VAMOS A LA CUADRA!

ZIET U WEL? HEEL EENVOUDIG!
WAT EEN PECH, HIJ HEEFT DAARGINDS SPAANS GELEERD!

IK GA MORGEN NAAR POZO DESECADO OM DAAR IEDEREEN OP DE HOOGTE TE STELLEN EN DE UITWISSELING VAN PAARDEN TE REGELEN.

ENKELE DAGEN LATER...
ZO, GAAT U ONS VERLATEN?
JA, MAAR WE BRENGEN EERST NOG EEN PAAR DAGEN DOOR BIJ ONZE INDIAANSE VRIENDEN.

31

EINDE

wie puzzelt er mee?

Oplossingen van de puzzels uit ons vorig nummer

Rebus

```
  L A M A   O V E N
E   T A C H T I G   K
B L O S   E   N E E R
B E L T   R   K L E I
E D     T     R K
  E E N D   C L U B
O P     H       I N
O O R D   O   S L E E
S P A R   N   L A D E
T   G O U D V I S   N
  R E M I   A K T E
```

Visitekaartje

ELECTRICIEN

WELKE STAD IS DIT?

Van sommige plaatsnamen kun je, door de letters op een andere plaats te zetten, een heel ander woord vormen. Een anagram, zoals dat met een duur woord heet. Hieronder heb je zo'n anagram. Welke stad kun je ervan maken?

HERMAN

VOGELPUZZEL

In deze figuur moeten zestien vogelnamen worden ingevuld. De klinkers staan al op hun plaats, zoals je ziet.

MAAK DEZE TEKENING COMPLEET

Verbind de punten van 1 tot en met 90 door een lijn en de tekening is klaar.

INVULRAADSEL

1	M						R
2	G						T
3	E						N
4	A						E
5	V						K
6	V						N
7	K						E

Op de omlijnde rij hokjes van boven naar beneden moet de naam van een vervoermiddel komen. Je kunt deze naam vinden door op de rijen van links naar rechts zeven woorden in te vullen, waarvoor je de omschrijvingen hieronder vindt. Je ziet wel dat de eerste en de laatste letter van elk woord al gegeven zijn, zodat je al zo'n beetje weet waar je aan toe bent.

1 Gedrocht
2 Verzamelnaam voor kanonnen
3 Boomsoort
4 Geldgebrek, nooddruft
5 Kamer, ook afreis
6 Voortbewegen in de lucht
7 Nederlands geldstuk

RUITPUZZEL

```
          a
        a   •
      •   •   a
    •   a   •   •
  a   •   •   a   •
l   a   a   t   s   t
  •   •   a   a   •
    •   a   a   •
      •   a   •
        •   a
          a
```

In deze ruit moeten woorden worden ingevuld, die steeds één letter groter worden, tot aan het middelste woord van zes letters. Je moet daarbij steeds de letters van het voorafgaande woord gebruiken (hoeft niet altijd in dezelfde volgorde) plus een nieuwe letter. Na het zesde woord wordt elk volgend woord één letter kleiner. De klinkers in deze woorden zijn allemaal dezelfde: de letter A. Ze staan al op hun plaats. De andere letters moeten jullie, deze keer zonder omschrijving, zelf zoeken. Om het nu ook weer niet ál te moeilijk te maken hebben we het middelste woord al ingevuld.

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Abonnementsprijs: 30 cent. f 3.90 per kwartaal (13 nrs.). Losse nummers: 40 cent.
Verdeler voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij. Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger